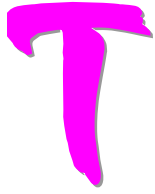

CHƯƠNG 02

Một Thanh Ma Kiếm

Từ Trấn Sơn Quan đi về phía nam chừng mười dặm có một đạo quán lớn gọi là Huyền Chân Quán cách quan lộ không xa. Khu vực phụ cận Trấn Sơn Quan chỉ có một mình đạo quán này, trước đây khách đến cúng hương rất đông, thiện nam tín nữ vào ra không ngớt.

Nhưng ba năm trước có một vị hiệp khách giang hồ phát hiện được đạo nhân trong quán bắt lương nữ về đây hãm hiếp tập thể liền ra tay trừng trị, những tên chủ hung đều bị giết, trong đó có Quán chủ, số còn lại bị đuổi đi.

Vị hiệp khách giang hồ mình bận bạch y, lưng đeo bạch kiếm, hành khứ như phong không ai nhìn rõ lư sơn chân diện, cũng chẳng ai biết danh hiệu là gì, chỉ gọi là Tuyết Hiệp.

Sau khi Tuyết Hiệp ra tay trừng trị ác đồ, từ đó đến nay Huyền Chân Quán không có ai coi sóc nên cũng vắng người cúng tế, trở thành nơi trú chân cho kẻ lữ đường.

Mùa đông, đặc biệt vào những ngày tuyết xuống trời tối rất nhanh. Mới giữa giờ thân mà đã thấy bóng chiều chập choạng. Vào giờ đó thông thường Huyền Chân Quán chìm trong vắng vẻ cô tịch nhưng hôm đó lại rất đông người, đèn đuốc sáng trưng. Nội điện, ngoại điện, thiền phòng, tịnh cư, cho đến dãy trù phòng và kho chứa đồ cũng có người xách đuốc đi rầm rập, sẫm soi góc này góc nọ, giống như đang tìm kiếm gì.

Trong chính điện có hai lão nhân ngồi chễm chệ sau bàn cúng, có lẽ hai người này là thủ lĩnh của bọn người cầm đuốc đang sục sạo trong quán.

Lão nhân ngồi bên tả ngoài năm mươi tuổi, đầu chồn mắt chuột, đôi môi mỏng dính, râu và lông mày thưa thớt, da mặt vàng bủng, trông đáng thâm trầm sát khí.

Lão nhân bên hữu đã quá lục tuần, môi dày râu rậm, mắt cú mũi điều, từ đôi mắt thỉnh thoảng phát ra những tia sáng xanh lè khiến người ta nhìn thấy đã phát sợ.

Nhìn ngọn nến trên bàn cháy mất một nửa, chúng tỏ hai lão nhân ngồi đây đã khá lâu.

Lúc đó có bảy tám tên hắc y hán tử xách đuốc chạy vào điện tới trước hai lão nhân cúi người bẩm báo:

- Khải bẩm hai vị dương gia, bọn đệ tử tìm rất kỹ mà không thấy dấu tích gì.

Lão nhân ngồi bên tả nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ tiểu tử đó mang theo kiếm?

Lão nhân râu rậm lắc đầu:

- Thanh trường kiếm dài tới ba thước không dễ gì cất giấu trong người mà không bị phát hiện. Tọa Địa Hồ đã xác nhận hắc không đeo kiếm, ắt không sai đâu!

Lão râu thưa tỏ vẻ hoài nghi:

- Bọn chúng đã lục soát trong quán này cả canh giờ, sao không tìm thấy? Chẳng lẽ có kẻ phỗng tay trên chúng ta?

Lão râu rậm lắc đầu:

- Ta không tin có kẻ nhanh tay hơn chúng ta. Nhưng có một điều lão phu nghĩ không ra...

- Vi huynh cảm thấy khó hiểu vì một vật võ lâm chí bảo như Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm mà hắc lại không mang theo người chứ gì?

- Không sai! Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm có từ thời thịnh Đường, còn có tên là Ma Kiếm là thần binh lợi khí, tiểu tử đó không thể không biết. Vì sao hắc không mang theo người?

Lão nhân râu thưa nói:

- Có thể hắc coi trọng sự an toàn cho bản thân hơn... Mang theo một vật chí bảo như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể mang họa sát thân.

Bấy giờ lại có thêm hai ba chục tên hán tử bước vào chính điện, báo rằng không tìm thấy vật định tìm.

Lão nhân râu rậm đứng lên nói:

- Lão Long! Ở đây đã không có, chúng ta chỉ còn cách tìm tiểu tử đó tra hỏi xem hắc để kiếm ở đâu. Hy vọng hai huynh đệ chúng ta phải đi đã khống chế được hắc.

Lão nhân râu thưa gật đầu, vung tay ra lệnh cho thuộc hạ:

- Báo cho tất cả đình chỉ tìm kiếm, rời khỏi Huyền Chân Quán!

Lão vừa ra lệnh xong thì chợt nghe một giọng nói lạnh lùng từ ngoài cửa vang vào:

- Các vị sao chưa đạt mục đích đã vội đi như vậy?

Hai lão nhân vội lao ra, nhưng chưa tới cửa thì chợt dừng phắt lại như gặp phải một quái vật gì rất đáng sợ, mặt lộ vẻ kinh dị.

Một bạch y thiếu niên diện mạo rất tuấn tú đứng ngay trên ngưỡng cửa, phong thái du nhàn nhưng vẻ mặt hết sức lạnh lùng, đặc biệt đôi mắt phát ra hàn quang khiến người ta nhìn vào phải phát run!

Bọn hắc y hán tử đều dồn lại đứng sau lưng hai lão nhân.

Lão râu rậm trấn tĩnh lại bước lên hai bước hỏi:

- Các hạ là ai?

Bạch y thiếu niên lạnh lùng hỏi lại:

- Bọn thủ hạ của hai vị chưa bẩm báo tin tức gì về tại hạ sao?

- Nói như vậy người chính là người mà chúng ta cần tìm? Các hạ xưng hô thế nào?

Bạch y thiếu niên cười đáp:

- Tên Tọa Địa Hồ mà hai vị vừa nhắc đến cũng có hỏi tại hạ câu này, nhưng sau khi biết tên, hẳn đã hối hận.

Lão nhân râu rậm hỏi:

- Làm sao mà chúng lại để người tự do tới đây?

- Chúng làm hai vị thất vọng chứ gì? Thật đáng tiếc! Tại hạ muốn đến đâu thì chúng có tư cách gì mà ngăn cản?

Lão nhân râu rậm quát lên:

- Tiểu tử! Người đã làm gì Tọa Địa Hồ?

Bạch y thiếu niên bình thản đáp:

- Tại hạ chỉ tạm thời làm thay việc của vị Phán quan Diêm Vương Phủ mà thôi.

- Người đã giết hẳn?

- Không sai!

Lão nhân râu rậm sấn lên một bước nghiêng răng nói:

- Tiểu tử! Mau báo tính danh ra!

Bạch y thiếu niên buông gọn ba tiếng:

- Hàn Tùng Linh.

Cả hai lão nhân nghe xong cùng biến sắc.

Chàng dừng một lúc rồi nhìn lão râu rậm nói:

- Người ta nói “có đi có lại mới toại lòng nhau”. Tuy nhiên Hàn mỗ không cần các người tự giới thiệu, chỉ muốn kiểm chứng một chút thôi. Các hạ là Tảo Vân Tiên Vi Sơn?

Lão nhân râu rậm càng ngỡ ngác hơn, nhưng rồi cũng gật đầu:

- Không sai!

Hàn Tùng Linh nhìn sang lão râu thưa:

- Còn người là Song Tuyết Giản Long Giang?

Lão này tỏ ra trầm tĩnh hơn, đáp:

- Chính là lão phu.

Trả lời xong liền hỏi:

- Người chính là hài tử vẽ trong ba bức họa?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Hai vị còn chưa đủ tư cách để hỏi câu đó.

Song Tuyết Giản Long Giang chững như rất tự tin, cười “hô hô” nói:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu có cách bắt người phải nói, nhưng bây giờ chúng ta chưa cần làm việc đó vội, để người tình nguyện hợp tác thì hơn.

Hàn Tùng Linh nhếch môi cười hỏi:

- Ý tôn giá muốn nói rằng tại hạ sẽ chỉ nơi cất giấu Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm?

Long Giang đáp:

- Những gì huynh đệ chúng ta nói người đã nghe hết rồi, không cần nhắc lại nữa.

Hàn Tùng Linh chưa biểu thị có đồng ý hay không, bình thân nói:

- Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm còn có một cái tên khác không được dễ nghe là Ma Kiếm, nhị vị muốn lấy nó, không sợ nguy hiểm hay sao?

Tảo Vân Thiên Vi Sơn chợt quát lên:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu là người thiếu kiên nhẫn, không muốn nhiều lời. Người mau nói ra, thanh bảo kiếm hiện ở đâu?

- Hàn mỗ rất muốn giao thanh kiếm đó cho các người, nhưng chỉ sợ hai vị không dùng được nó đâu!

Dứt lời phát hai tay áo phát ra một luồng kinh lực đẩy lùi hai lão nhân vào nội điện rồi nhún mình nhảy lên cao đưa tay rút từ sau tấm hoành phi trên cửa điện lấy ra một vật.

Khi Vi, Long nhị lão kịp trấn tĩnh nhìn lại thì Hàn Tùng Linh đã đứng ở tư thế cũ, trong tay cầm một thanh bạch kiếm màu trắng như tuyết dài ba thước.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào thanh bạch kiếm mà võ lâm coi trọng hơn cả tính mạng đó, tuy tất cả đều thấy nó lần đầu tiên trong đời nhưng ai cũng biết đó là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm.

Kiếm dài ba thước, chuôi bằng bạch ngọc, đầu chuôi có tua màu đỏ như máu tương phản với màu sắc thanh kiếm nên đập vào mắt rất rõ.

Hai lão nhân nhìn nhau, trong lòng thầm hối hận vì mình không kiểm tra một nơi bất ngờ nhưng rất dễ cất giấu thanh kiếm là sau bức bình phong.

Song Tuyệt Giản Long Gian lại tiến lên một bước nói:

- Hàn Tùng Linh, lão phu tuy chưa nhìn thấy Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm nhưng tin rằng thanh kiếm trong tay người đích thực là nó.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Tôn giá có nhãn quan rất tinh tường.

Tảo Vân Tiên Vi Sơn góp lời:

- Tiểu bằng hữu, không cần tinh mắt lắm cũng thấy được trên chuôi kiếm khắc năm chữ, chỉ có thần bút mới khắc được dòng chữ đó.

Hàn Tùng Linh tán thành:

- Tôn giá suy đoán như vậy cũng có lý. Chắc bây giờ các vị hối hận là không chịu động não để đoán ra thanh bảo kiếm giấu sau bức bình phong chứ gì?

Tảo Vân Tiên Vi Sơn cười “hô hô” đáp:

- Có gì mà hối hận? Người tự lấy ra hay chúng ta tìm được thì có khác gì nhau đâu?

- Nói thế là tôn giá tin rằng Hàn mỗ sẽ hai tay dâng phụng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho các vị chứ gì?

Tảo Vân Tiên nói:

- Lão phu thấy người có dáng thông minh, hoạt bát, tất là người biết thức thời.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Hàn mỗ vốn cũng muốn giao cho các vị, nhưng ngặt một nỗi thanh kiếm này có tên là Ma Kiếm, sợ lỡ ra sẽ làm hại các vị nên từ bỏ ý định.

Tảo Vân Tiên Vi Sơn mặt liền sa sầm lại nói:

- Hàn Tùng Linh! Người coi chúng ta là hạng người nào?

- Tảo Vân Tiên Vi Sơn và Song Tuyệt Giản Long Giang xác thực là hai nhân vật võ lâm thuộc hàng nhất lưu ở Quan ngoại, chỉ tiết rằng...

Tảo Vân Tiên ngắt lời:

- Người đã biết bọn lão phu như vậy là đủ.

Nói xong bước tới gần.

Chờ đối phương cách sáu thước, Hàn Tùng Linh nói:

- Tôn giá đã có dũng khí tới đây, nếu Hàn mỗ không để cho người một cơ hội thì bằng hữu võ lâm sẽ chê cười ta nhỏ nhen...

Tảo Vân Tiên nhíu mày hỏi:

- Lão phu chẳng cần cơ hội nào cả, nhưng người cứ nói xem?

- Hàn mỗ sẽ ném thanh bảo kiếm này cho tôn giá. Nếu bắt được thì thanh kiếm đó sẽ là của người. Nhưng nếu không bắt được thì Hàn mỗ đành đắc tội thôi!

Tảo Vân Tiên chẳng khó gì mà không hiểu đây là lời thách thức, nhưng không hiểu đối phương có bản lĩnh cao cường thế nào mà dám ngông cuồng đến như vậy? Dù sao tiểu tử này cũng chỉ mới xuất đạo, còn lão đã thành danh trong giang hồ mấy chục năm, cho dù có thủ pháp thần kỳ thế nào cũng không thể thắng được lão ta trong một chiêu kia mà!

Lão lấy ra một Hồ Vĩ tiên màu trắng bạc quấn quanh thắt lưng, cười hắc hắc nói:

- Tên họ Hàn! Nếu ngươi dám làm thế thì sẽ hối hận đấy!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Còn Hàn mỗ thì nghĩ rằng ngươi không có cả thời gian để hối hận. Bây giờ hãy ra ngoài này!

Nói xong lúi khúi hành lang đứng giữa tiền viện.

Hai lão nhân cùng ba bốn chục tên hán tử liền ùa ra khỏi thân điện vây bọc lấy Hàn Tùng Linh.

Chàng không để ý đến bọn hán tử tay lăm lăm binh khí vây quanh mình, nhìn Tảo Vân Tiên Vi Sơn vẫn cầm Hồ Vĩ tiên đứng trước mặt, từ từ đưa chéch mũi kiếm lên, kiếm khí lập tức tỏa ra lạnh ngắt, đồng thời trên khuôn mặt tuấn tú của chàng cũng hiện sát cơ.

- Các hạ chuẩn bị!

Lời vừa dứt, Hàn Tùng Linh phát tay, ánh bạch quang bay vút lên không.

Đó là thanh bảo kiếm được chàng ném lên cao tới năm sáu trượng.

Song Tuyết Giản Long Giang thấy vậy rút hai ống đồng cầm tay lao tới bên Tảo Vân Tiên nói:

- Vi huynh cẩn thận trên cao, tiểu đệ giám sát hần!

Nghĩ như vậy là rất chu đáo, Tảo Vân Tiên không sợ đối phương tập kích nữa yên tâm nhìn lên thanh bảo kiếm từ độ cao hơn năm trượng đang từ từ rơi xuống.

Song Tuyết Giản Long Giang nhận trách nhiệm giám sát Hàn Tùng Linh, rất ngạc nhiên khi thấy chàng không để ý gì đến thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trên không mà chỉ nhìn cây Hồ Vĩ tiên trong tay Tảo Vân Tiên Vi Sơn.

Mắt không rời thanh bảo kiếm, Vi Sơn gương ngọn roi lên, khi thanh kiếm chỉ còn cách hơn hai trượng thì lão trầm giọng quát:

- Lão Long đừng rời hần!

Vừa quát vừa nhún mình nhảy vút lên không.

Không cần Vi Sơn nói câu ấy, Song Tuyết Giản Long Giang cũng ý thức được nhiệm vụ của mình là không để cho Hàn Tùng Linh phân thân đoạt lại Hàn

Ngọc Giao Huyết kiếm, vì thế hai tay cầm chắc hai ống đồng, mắt không rời đối phương, chỉ cần Hàn Tùng Linh cử động là xuất thủ ngay.

Hàn Tùng Linh từ từ đưa tay lên.

Song Tuyết Giản liền lao tới thi xuất một chiêu Song Long Xuất Động, tay phải vung một ống đồng bổ xuống đầu, còn tay trái quét ống thứ hai ngang sườn địch.

Nào ngờ hai ống đồng vừa mới đánh ra thì Song Tuyết Giản Long Giang chợt thấy mắt hoa lên, nhìn lại thì không thấy đối phương đâu nữa, vội vàng thu chiêu nhìn lên không, thấy một con chim anh vũ rất lớn lông màu trắng tuyết dùng chiếc mỏ đỏ như son ngậm lấy chuôi kiếm, vừa lúc Hàn Tùng Linh nhảy lên, con chim liền trao chuôi kiếm vào tay chàng.

Thấy con chim phối hợp với Hàn Tùng Linh nhịp nhàng như vậy, đồng thời nhìn thân pháp ảo diệu của chàng, Song Tuyết Giản Long Giang chợt nhớ đến một người, kinh dị kêu lên:

- Thái Hư bộ! Thái Hư Lão Nhân!

Tảo Vân Tiên Vi Sơn tin chắc rằng Song Tuyết Giản Long Giang đủ sức khống chế Hàn Tùng Linh, mình chẳng khó khăn gì mà không lấy thanh bảo kiếm, vừa nhảy lên đã vung roi nhằm đúng tầm Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm quát lên định cuốn lấy.

Nào ngờ ngọn Hồ Vĩ tiên chưa đánh chưa tới mục tiêu thì xuất hiện một con chim anh vũ rất lớn màu trắng như tuyết há chiếc mỏ màu son ngậm lấy chuôi kiếm lướt đi vài thước, trao cho Hàn Tùng Linh vừa nhảy lên vươn tay ra đón lấy.

Bảo vật sắp đến tay thì bị đoạt mất, Tảo Vân Tiên Vi Sơn phát khùng như thú dữ bị cướp con mồi, Hồ Vĩ tiên biến chiêu quát vào đầu Hàn Tùng Linh.

Thân hình đang lơ lửng trên không, chàng dùng thủ pháp cân đầu cuộn người lại vừa tránh được ngọn roi.

Tảo Vân Tiên xuất chiêu không trúng, chưa kịp phản ứng gì thì chợt thấy hào quang lóe sáng trước mắt, rú lên buông ngọn roi đáp xuống đất, đưa tay lên ôm mặt.

Lão cảm thấy rất rõ mũi kiếm vạch lên mặt mình hai đường tạo thành hình chữ thập, nhưng sờ không thấy máu, run giọng nói:

- Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm... kiếm xuất không thấy máu...

Hàn Tùng Linh cũng đã đứng xuống, lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ thì các hạ tin rồi chứ?

Song Tuyết Giản Long Giang chợt quát lên:

- Tất cả xông vào giết hắn đi!

Đồng thời nhảy chồm lên xuất chiêu Song Long đoạt châu, hai ống đồng một điểm tới ngực, một quét sang hạ bàn Hàn Tùng Linh.

Trong lúc đó mấy chục tên hắc y hán tử từ bốn hướng lao vào tấn công.

Hàn Tùng Linh nhún chân nhảy qua đầu Long Giang, vừa đáp xuống thì có bảy tám tên hán tử đã chờ sẵn, cùng vung đao kiếm chém, liền đưa Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm quét một vòng.

Bảy tám thanh đao kiếm nhất tề bị chém bay đi.

Hàn Tùng Linh vung tả chưởng đánh lui bọn hán tử đã bị mất binh khí, an toàn đáp xuống.

Tảo Vân Tiên Vi Sơn thừa cơ lao tới sau lưng, tay trái chộp xuống Thiên Linh Cái, tay phải phát chưởng với mười thành công lực đánh tới hậu tâm kẻ địch.

Hàn Tùng Linh nghe tiếng gió biết đang xảy ra chuyện gì, dùng Thái Hư bộ tránh đi.

Tảo Vân Tiên Vi Sơn tin rằng với độc chiêu của mình nhất định lấy được mạng Hàn Tùng Linh để trả thù cho vết thương trên mặt, nhưng trảo chưởng vừa đánh ra thì không thấy địch nhân đâu nữa vội vàng thu chiêu dừng lại thì đã nghe giọng nói lạnh lùng vang lên sát sau lưng:

- Hàn mỗ đã có ý giữ mạng cho người, nhưng với hành động ám toán này thì không tha thứ được.

Lão chưa kịp phản ứng thì hàn khí đã toát ra lạnh ngắt, thậm chí không kêu lên được tiếng nào đầu bị chém lia khỏi cổ lăn đi mấy thước, vẫn không thấy giọt máu nào.

Song Tuyết Giản Long Giang lòng đầy nộ khí quên cả sợ, thi thể Tảo Vân Tiên Vi Sơn còn chưa đổ xuống, lão đã vung hai ống đồng lao tới Hàn Tùng Linh.

Hơn mười tên khác cũng hung hăng xông tới trợ công.

Hàn Tùng Linh liền khởi sát cơ, “hừ” một tiếng vung tay đánh Song Tuyết Giản Long Giang bật lùi ba bước rồi quay lại, thanh bảo kiếm phát ánh bạc sáng lòa quét nửa vòng.

Đầu tiên là tiếng sắt thép chạm vào nhau xoang xoảng, mấy thanh kiếm bị chém băng đi, sau đó là tiếng rú thảm thiết hòa thành một khối.

Song Tuyết Giản Long Giang vừa kịp giữ mình trầm ổn định thần nhìn lại thấy bốn tên thuộc hạ bị chém bay đầu, nhưng tuyệt nhiên từ vết thương không chảy ra giọt máu nào!

Đối phương chỉ xuất hai chiêu đã làm Tảo Vân Tiên Vi Sơn bị giết, bốn tên đệ tử bỏ mạng, Song Tuyết Giản Long Gian hiểu rằng không phải cứ đông người mà thắng được, nghiêng răng hỏi:

- Hàn Tùng Linh! Chúng ta với ngươi có thâm thù đại hận gì mà hạ thủ ác độc như thế?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Các hạ thấy rằng như thế là không công bằng hay sao? Các ngươi bao vây Hàn mỗ là để cướp đoạt Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm. Hàn mỗ muốn bảo vệ được nó buộc phải lấy mạng các ngươi thôi! Bây giờ ai không muốn bị giết thì cứ lùi lại, Hàn mỗ không có lý do gì mà truy tận sát tuyệt.

Song Tuyết Giản Long Giang nghiêng răng nói:

- Tiểu tử! Ngươi sẽ không thoát được khỏi tay Tam Tinh Bang chúng ta đâu!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đa tạ ngươi đã quan tâm. Nhưng bây giờ không phải lúc ngươi lo cho sự an toàn của Hàn mỗ mà hãy nghĩ cách bảo vệ tính mạng mình thì hơn!

Vừa nói vừa chậm rãi bước lên.

Lúc đó bọn hán tử đều khiếp đảm lùi xa ba bốn trượng, tuy nhiên chưa được lệnh Long Giang nên không ai dám bỏ chạy.

Song Tuyết Giản Long Giang biết nếu tiếp tục giao chiến thì mình khó mà toàn mạng, nhưng lại không thể quay về khi còn chưa đoạt được Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm.

Lão còn chưa biết làm thế nào thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan này thì chợt trước sơn môn vang lên một tiếng hú.

Hàn Tùng Linh quay lại, thấy hai nhân ảnh mây xám lướt tới rất nhanh, chỉ chốc lát đã tới trước mặt đứng cách mình bảy tám thước.

Đó là một lão nhân và một hán tử trẻ tuổi. Lão nhân tuổi độ lục tuần, mặt vàng bủng, tóc đốm bạc, râu vàng, hai mắt sáng như điện, nhìn qua cũng biết là công lực thượng thừa.

Hán tử chừng hăm lăm hăm sáu tuổi, diện mạo tuấn tú và cương nghị, chỉ tiếc rằng môi quá mỏng và giữa đôi mi thấp thoáng nét thâm trầm, hẳn không phải là người chính nhân quân tử.

Thừa lúc Hàn Tùng Linh chú ý quan sát hai người mới đến, Song Tuyết Giản Long Giang ra hiệu cho thuộc hạ rút lui, mình cũng lao về phía tường viện bên tả.

Lão nhân chợt nói:

- Hàn thiếu hiệp, đừng để Song Tuyết Giản Long Giang tẩu thoát, đối với người sẽ rất bất lợi.

Hàn Tùng Linh cũng đã biết Long Giang chạy đi, nghe lão nhân nói xong dùng chân hất một thanh đao rơi gần đó đưa tay bắt lấy hướng sang Song Tuyết Giản nói:

- Long Giang! Muốn chạy thì hãy để vật gì lại!

Nói xong phóng thanh đao đi.

Song Tuyết Giản Long Giang vừa nhảy lên tường viện, chỉ vừa nghe tiếng gió rít lên thì đã thấy cánh tay phải đau nhói nhẹ bỗng đi, nhưng vẫn theo đà nhảy qua tường viện, cánh tay vẫn cầm một ống đồng bị chém đứt tận khủy tay rơi xuống đầu tường.

Tên hán tử thừa lúc Hàn Tùng Linh phóng nhọn đao vung chưởng định đánh vào hậu tâm chàng, nhưng bị lão nhân giữ lại.

Hàn Tùng Linh quay lại, không biết vô tình hay cố ý nhìn tên hán tử nói:

- Trong thiên hạ có rất nhiều người nuôi tham vọng nhưng không biết tự lượng sức mình. Hai vị cho rằng có phải thế không?

Hán tử mặt đỏ bừng, ngượng ngùng tránh ánh mắt đối phương, còn lão nhân cười đáp:

- Hàn thiếu hiệp nói không sai!

Tới đó chợt hỏi:

- Thiếu hiệp có biết chúng ta là ai không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Nếu Hàn mỗ không nhầm thì chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng xét về thái độ thì hình như hai vị không phải là địch nhân của Hàn mỗ.

Lão nhân tự giới thiệu:

- Lão phu là Thạch Tĩnh Tuyên, trác hiệu Kim Giáp Tướng.

Rồi chỉ sang hán tử trẻ tuổi nói tiếp:

- Vị này là Vô Ảnh Dao Mã Tuấn Kỳ.

Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Ngưỡng mộ đại danh hai vị đã lâu!

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên chợt hỏi:

- Hàn thiếu hiệp ở đây mấy năm, có nghe qua danh hiệu của vị Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên không?

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Như vậy là Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh nói không giả. Chúng bắt đầu tìm đến mình rồi!

Nghĩ vậy nhưng không để lộ ra, bình thản đáp:

- Hàn mỗ tuy ở Quan ngoại không lâu nhưng Triệu đại hiệp danh mãn giang hồ làm sao không biết?

Thạch Tĩnh Tuyên nghe nói mừng thầm, hỏi tiếp:

- Vậy Hàn thiếu hiệp có biết Triệu đại hiệp hiện đang ở đâu và làm gì không?

- Vừa hỏi vừa chăm chú nhìn vào mặt đối phương.

Trên nét mặt lạnh lùng của Hàn Tùng Linh không hề lộ ra chút biểu cảm nào. Chàng đã có cách ứng phó, điềm nhiên đáp:

- Triệu đại hiệp ở đâu thì Hàn mỗ không biết rõ. Chỉ nghe nói rằng vị đó đang chiêu mộ các nhân vật của võ lâm trung nguyên lưu lạc đến Quan ngoại để chuẩn bị bình định thiên hạ.

Nó tới đó chợt chỉ kiếm lên không gọi to:

- Tuyệt Nhi!

Từ trên cao nghe tiếng cánh vỗ, rồi một con chim anh vũ màu trắng rất lớn sà xuống, mở cặp một chiếc bao kiếm lấp lánh ánh bạc.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên rồi chột vung nhẹ thanh bảo kiếm, cùng lúc đó con chim anh vũ buông vỏ kiếm vừa khéo chụp vào thanh kiếm trên tay Hàn Tùng Linh.

Vô Ảnh Dao Mã Tuấn Kỳ thấy người và chim phối hợp thần kỳ như vậy, rúng động nghĩ thầm:

- May mà vừa rồi mình chưa xuất thủ, nếu không...

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên buột miệng:

- Thủ pháp thật tuyệt!

Lão lại nói:

- Hàn thiếu hiệp đã biết rõ hành động và mục đích của Triệu đại hiệp như vậy thì lão phu không phải nhiều lời nữa. Hai chúng tôi tới đây là phụng mệnh Triệu đại hiệp mời Hàn thiếu hiệp tới hội kiến.

Hàn Tùng Linh đã đoán ra trước sau gì đối phương cũng nói ra câu đó, liền đáp:

- Hàn mỗ chỉ là một kẻ hậu bối, đâu dám phiền đến Triệu đại hiệp cho người đến mời?

Thạch Tĩnh Tuyên nói:

- Triệu đại hiệp đối đãi với đồng minh không căn cứ vào bối phận cao thấp, địa vị sang hèn mà dựa vào võ công. Hàn thiếu hiệp là bậc tuổi trẻ tuấn kiệt võ công cái thế, Triệu đại hiệp chính đang cần những cao nhân như vậy...

Hàn Tùng Linh sảng giọng cười đáp:

- Hô hô... Lão trượng vừa biến Hàn mỗ thành nhân vật thế nào vậy? Hàn mỗ quá Hổ thẹn không dám nhận đâu!

Thạch Tĩnh Tuyên hỏi:

- Hàn thiếu hiệp nhận lời chứ?

Hàn Tùng Linh đã có chủ ý, gật đầu đáp:

- Hàn mỗ vừa quyết định sẽ đến bái kiến Triệu đại hiệp, tuy nhiên...

Thạch Tĩnh Tuyên thấy nhiệm vụ của mình như vậy là khả quan trong bụng mừng thầm, nhưng nghe đối phương nói thêm hai tiếng sau cùng vội hỏi:

- Chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp còn có việc cấp thiết gì cần làm? Nếu lão phu có thể làm giúp thiếu hiệp...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Lão trượng thật tinh tế! Nhưng việc này Hàn mỗ phải tự làm lấy, và không thể trì hoãn được.

Vô Ảnh Dao Mã Tuấn Kỳ chột chen lời:

- Chẳng lẽ Hàn huynh không tin chúng tôi sao?

- Mã huynh nặng lời! Thực ra đây là việc chẳng khó khăn gì, Hàn mỗ cần đến gặp một người, và người đó không biết Mã huynh.

Thạch Tĩnh Tuyên buột miệng hỏi:

- Hàn thiếu hiệp có thể cho biết là ai không?

Hàn Tùng Linh nhìn thẳng vào mặt đối phương đáp:

- Khổng Tước Chân Nhân.

Cả hai nghe nói cùng biến sắc.

Sau một lúc, Thạch Tĩnh Tuyên mới hỏi:

- Có phải đó là vị Tam Thanh Đạo Nhân, ngày xưa các nhân vật võ lâm nghe nhắc đến tên chẳng ai không khiếp sợ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Phải. Đó là vị ngày xưa được xưng Thanh Ma, Thanh Tà, Thanh Ác.

Thạch Tĩnh Tuyên lại hỏi:

- Lão phu có nghe nói rằng Tam Thanh Đạo Nhân bị người hãm hại mắc phải một chứng nan y là thất huyết, ngoài một loại thần dược ở Âm Mộng Cốc ra không có thuốc gì chữa được. Vì thế cho đến nay Tam Thanh Đạo Nhân vẫn bị chứng bệnh đó hành hạ, đúng vậy không?

Vô Ảnh Dao Mã Tuấn Kỳ lại chêm lời:

- Theo lời đồn thì chủ nhân Âm Mộng Cốc là Bạch Phong công chúa là vị nữ nhân tuyệt sắc, võ công cũng hết sức cao cường. Rất nhiều cao thủ võ lâm, phần vì thần dược, phần vì ngưỡng mộ sắc đẹp tuyệt trần của Bạch Phong Công chúa tới Âm Mộng Cốc nhưng không một ai sống sót rời khỏi đó, không biết truyền ngôn có phóng đại quá không?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Hàn mỗ cũng nghe chuyện đó, còn chưa biết thật giả ra sao.

Thạch Tĩnh Tuyền hỏi:

- Hàn thiếu hiệp định đến gặp Tam Thanh Đạo Nhân, tất biết vị đó ở đâu chứ?

Hàn Tùng Linh không giấu giếm, nói theo lời Ứng Thiên Tăng:

- Hàn mỗ nghe nói vị đó ở trong Huyền Dương Động ở phía bắc Ma Thiên Lĩnh. Nhưng chưa dám khẳng định đích xác.

Hai người nghe nói bụng thầm mừng.

Thạch Tĩnh Tuyền hỏi:

- Hàn thiếu hiệp định khi nào đi?

- Hàn mỗ định đến thăm một người bằng hữu ở Phong Thành rồi từ đó mới đến Ma Thiên Lĩnh, vì kéo dài lộ trình nên định đi ngay tối nay.

Thạch Tĩnh Tuyền tỏ vẻ thất vọng lắc đầu nói:

- Xem ra phải chờ Hàn thiếu hiệp đi chuyến này xong trở về mới cùng Triệu đại hiệp và các vị huynh đệ hội kiến được... Thiếu hiệp dự kiến lúc nào trở về để lão phu nghênh tiếp?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không dám phiền đến các vị. Có thể sau khi gặp Khổng Tước Chân Nhân xong Hàn mỗ chưa tới gặp Triệu đại hiệp ngay được, hy vọng sau nửa tháng sẽ đến bái kiến.

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyền nhắm tính một lúc rồi nói:

- Như vậy là đúng ngày mười lăm tháng mười một chúng tôi sẽ chờ Hàn thiếu hiệp đại giá quang lâm.

- Rất tốt! Hôm đó là đêm rằm sẽ có ý nghĩa hơn.

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyền chấp tay nói:

- Vậy là tốt rồi! Tối đây lão phu xin cáo từ, hẹn đến ngày mười lăm sẽ gặp mặt.

Nhưng lão vừa định quay đi thì sực nghĩ ra chuyện gì, nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Song Tuyệt Giản Long Giang đã chạy đi, Bang chủ Tam Tinh Bang Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện này. Ở Quan ngoại này thế lực của Tam Tinh Bang rất lớn, thiếu hiệp hãy nên cẩn thận.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đa tạ lão trượng quan tâm.

Mã Tuấn Kỳ chợt hỏi:

- Lần này Hàn huynh định đến Âm Mộng Cốc đúng không?

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên trừng mắt nhìn hấn quát:

- Người nói bậy bạ gì thế? Hàn thiếu hiệp đã hẹn với chúng ta la sau nửa tháng tới gặp, sao còn đến Âm Mộng Cốc?

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Theo lời Mã huynh vừa nói thì Âm Mộng Cốc Chủ Bạch Phong công chúa kiêu diễm tuyệt trần nhưng Âm Mộng Cốc lại hiểm ác như địa ngục, rất nhiều cao thủ tới đó không ai sống sót quay về, Mã huynh cho Hàn mỗ là người thế nào mà dám vào đó?

Mã Tuấn Kỳ không biết trả lời sao

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên lần nữa ôm quyền nói:

- Hàn thiếu hiệp, hẹn gặp lại!

Nói xong cùng Mã Tuấn Kỳ lướt ra cổng, chớp mắt khuất trong bóng đêm.

Hàn Tùng Linh nhìn theo, trầm nghĩ:

- Hai tên này thân pháp huyền ảo như thế, đủ thấy trong số thủ hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên ắt có nhiều nhân vật chẳng tầm thường đâu!

Chàng quay lại nhìn thi thể Tảo Vân Tiên Vi Sơn và mấy tên hắc y hán tử, chợt buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Trước mặt mình là con đường ngập máu, nhưng buộc phải vượt qua nó thôi!

Lát sau chàng hướng lên không gọi:

- Tuyệt Nhi! Chúng ta đi thôi!

- Đến gặp một người bằng hữu của chúng ta!
Nói xong một người một chim lao vào mệnh mang tuyết trắng.

- o O o -